

E la ieși bucuroasă din cameră. Se uită pe hol, căutând panda cel haios. Dar nu era acolo. Seara trecută, s-a distrat așa cum n-o mai făcuse de multă vreme. Uitase de Bibliotecă, de Joc, de toate gândurile ce-i zburau zilnic prin minte. Iar astăzi, odată cu biletul care o anunța că rămâne în Joc, în sufletul ei se cuibărise încrederea că va putea face față oricărui obstacol.

În lift, se întâlnește cu Andrei și o fată șatenă, una dintre celelalte concurente rămase în Orașul Portofel.

- Chiar sunt curios câți mai suntem, după biletele de azi-dimineață, îi spuse Andrei în loc de salut.

- Bună dimineața și ție!, îi răspunse veselă Ela.

Apoi se întoarse către fata pe care nu o cunoscuse încă și îi întinse mâna.

- Eu sunt Ela. Mă bucur să te cunosc.

- Maria, îi răspunse fata. Uite că am rămas cel puțin trei, continuă ea, răspunzându-i lui Andrei.

Pe drumul spre următoarea clădire din Joc, nu întâlneau pe nimeni. Era ca și cum Orașul devenise, deodată, pustiu. Și sentimentul era apăsător de-a dreptul. Deși continuau să vorbească și să glumească unii cu alții, eroii noștri simțeau că bucuria de la hotel se risipise deja. Aproape că nu realizară că au ajuns la destinație, până când nu-i lovi deodată spectacolul vizual impresionant pe care îl reprezenta clădirea din fața lor.

La prima vedere, părea să fie sculptată în întregime din cristal și argint, strălucind sub soarele cald al dimineții. Zidurile ei lucioase reflectau nu doar lumina, ci și imaginile distorsionate ale orașului, creând o iluzie optică fascinantă. De la distanță, clădirea semăna cu o fortăreață a dwarfilor despre care citise în cărțile ei preferate cu elfi, hobbiți, vrăjitori, orci și aventuri fantastice.

Intrarea era străjuită de două statui masive, reprezentând doi lei antici, cu corpuri de marmură și ochi de safir, care păreau să vegheze asupra trecătorilor. Poarta de acces era o arcadă impozantă, decorată cu simboluri ale prosperității și abundenței: fântâni arteziene, spice de grâu, clepsidre, toate sculptate cu o măiestrie desăvârșită.

Odată ce-i pășiră pragul, aflară că interiorul clădirii era un contrast interesant față de exteriorul său rece, deși senzația de măreție se păstră. Podelele erau acoperite cu covoare roșii, bogat ornamentate, iar pereții erau tapetați cu hărți vechi și tablouri care ilustrau diferite epoci. Din tavan, candelabre imense acopereau totul cu o lumină caldă, îmbrăcând spațiul într-o haină misterioasă.

În centrul sălii imense de la intrare, o scară în spirală conducea către etajele superioare, unde se afla intrarea în Labirintul Financiar. Pe măsură ce urcau scările, puteau observa diverse obiecte expuse în vitrine

de sticlă: monede de demult, instrumente de calcul și multe obiecte străvechi care păreau a avea legătură cu comerțul și schimburile economice din trecut.

Sus, în fața labirintului, Ela realizează că în Joc rămăseseră șase concurenți. Pe lângă ea, Andrei și Maria, alți doi băieți și o fată priveau fascinați intrarea ce se deschidea în fața lor. Și-ar fi dorit să meargă la fiecare dintre ei să se prezinte, dar nu mai era timp. Un sunet cunoscut deja, ca de gong, anunță apariția personajului animat pe un ecran mare, aflat în fața lor.

- Bine ați revenit la Joc!, le ură vocea. Ați mai rămas șase. Felicitările mele, chiar ați dovedit că misiunea cu care v-ați înscris în Joc e importantă pentru voi. De astăzi înainte, va trebui să dovediți și altceva, însă. De-a lungul zilelor ce au trecut, ați învățat lucruri și ați experimentat situații diverse. Astăzi și în etapele care urmează, veți pune în practică lucrurile pe care le-ați învățat. Veți lua decizii, veți construi și veți demola proiecte. Și, în fiecare zi de aici înainte, unul dintre voi va pleca acasă până când veți rămâne doar doi în Joc. Atunci, totul va deveni și mai dificil.

Ela, Andrei, Maria, Eva, Tudor și Mihai, știu că, pentru fiecare dintre voi, e importantă misiunea cu care ați pornit la joc. Mai știu, însă, și că unii oameni aleg misiuni doar de dragul de-a părea impresionanți în ochii celor din jur. Pentru că lor, în realitate, nu le pasă prea mult de lucrul pentru care au ales să lupte. Cum aflăm care oameni sunt așa? E simplu: îi punem în fața unor alegeri. Nu dificile, nu dramatice. Dimpotrivă, alegeri ușoare, unele pe care oamenii le fac, adesea, cu ochii închiși.

În funcție de răspunsul lor, ajungem aproape de adevăr. Să începem, deci, proba Labirintului Financiar! Atenție, fiecare dintre voi veți intra în propria lui versiune de labirint. Niciunul nu seamănă cu celelalte, niciunul nu are aceleași probe precum celelalte. O să ne distrăm!

În fața lor, o ușă gigantică se deschise cu zgomot și concurenții intrară, pe rând, în labirint. În timp ce îi privea pe ceilalți intrând, Ela ar fi putut jura că auzi dinții lui Mihai clănțănind de groază. Îl privi pe Andrei intrând cu zâmbetul pe buze, fluierând una dintre melodiile lui, apoi veni și rândul ei.

Labirintul, în sine, era o capodoperă de arhitectură, cu culoare întortocheate și camere ascunse, pe care le descopereai doar dacă te uitai, foarte atent, la orice detaliu, cât de mic, al drumului. Pereții erau decorați cu grafice complexe, diagrame și ecuații financiare, unele dintre ele schimbându-se și adaptându-se pe măsură ce treceai pe lângă ele. Părea că sunt vii. Curgeau, într-o mișcare fluidă, ca și cum un lichid magic ar fi vrut să scrie, pe pereții aceluia labirint, tot felul de lucruri extraordinare.

Apoi, ajunse în prima cameră. În centru stătea, pe un pedestal, o balanță de genul celor folosite în antichitate. Cele două tăvițe erau inscripționate diferit: pe prima scria “*Cheltuieli*”, iar pe cealaltă “*Economii*”. Un ecran luminos, plasat lângă cântar, pâlâpâia subtil, invitând-o să-l activeze.

- Bună, Ela. Te rog să iei 10 monede din portofelul tău și să le așezi în tăvițe. Ești liberă să le așezi așa cum vrei. Când ți se pare că sunt așezate corect, apasă butonul de mai jos și vei vedea câteva dintre consecințele

alegerii tale. Ai dreptul la o încercare. După, te voi întreba ce anume ai învățat. În funcție de ce răspunzi, vei părăsi labirintul sau vei continua Jocul.

Mâinile Elei tremurau atunci când scoase portofelul din rucsac. Luă 10 monede și puse portofelul la loc. Apoi, începu să se gândească. Oare cum trebuia să le pună în tăvițele balanței? Deodată, se luminează la față și începu să le așeze rapid cinci într-o parte, cinci în cealaltă. Își amintise de bunica și ce îi spunea ea mereu: *“Împarte egal atunci când nu știi ce să faci”*. Așadar, împărți monedele egal. Apoi apăsă butonul.

Dar, surpriză! Ecranul îi arată un viitor în care afară bătea un vânt aprig, era frig și oamenii mergeau greu pe stradă. Păreau vremuri grele, în care viața era complicată, iar banii din ce în ce mai greu de obținut. Job-urile erau greu de găsit, iar oamenii trăiau mai mult din economiile pe care le făcuseră în trecut. Apoi, imaginea se schimbă, iar Ela văzu un oraș în care oamenii țopăiau bucuroși pe stradă. Părea că sunt fericiți, că muncesc, trăiesc și se distrează. Erau vremuri în care nimeni nu mai repara niciun aparat din casă, hainele murdare erau aruncate, iar oamenii prețuiau mult cumpărăturile ca pansament pentru sufletele triste.

Încet, încet, ecranul îi spune o poveste interesantă: *”e complicat să păstrezi, mereu, echilibrul perfect între economisire și cheltuieli”*. De fiecare dată, în mixul acela trebuiau incluse și investițiile și... mai era ceva. Când echilibrul se înclina prea mult spre economii, ecranul îi arăta imagini ale unor oportunități pierdute, iar când balanța părea să favorizeze cheltuielile, ecranul afișa imagini ale unui viitor incert.

Ela înțelese că echilibrul nu e doar despre egalitate, ci despre adaptarea la perioadele din viața ta. Atunci când ți-e bine, încearcă să te gândești la

vremurile grele ce vor urma, cu siguranță, la un anumit moment în viitorul tău. Economisește, investește, încearcă să nu cheltui neapărat jumătate din banii pe care îi ai doar pentru că așa trebuie. Atunci când ți-e greu, îți vei mulțumi. În plus, încearcă să te gândești la momentele în care vei avea nevoie, cândva, să călătorești, să te vindeci de o boală, să trăiești când nu mai poți munci. Ela își aminti de nevoile și dorințele a căror poveste o aflase mai demult în Joc.

- Ești gata, Ela? Te rog să îmi spui ce ai învățat din experiența ta de astăzi.

Pe când Ela răspundea, undeva în Labirintul său, Mihai intrase într-o cameră în care găsi mai multe uși. Pe trei dintre ele, colorate extraordinar, scria câte ceva: *"Vreau să dețin o parte din companiile altor oameni"*, *"Vreau să cumpăr o casă"*, *"Vreau să îmi deschid propria mea firmă"*. Pe a patra, prăfuită și ruginită, scria doar *"Vreau mai multe lucruri"*.

Atinse ecranul din mijlocul camerei și află ce avea de făcut:

- Salut, Mihai. Te rog să iei 10 monede din portofelul tău și să le așezi în cutiuța din fața uneia sau alteia dintre uși. Când ți se pare că sunt așezate corect, apasă butonul de mai jos și vei vedea câteva dintre consecințele alegerii tale. Ai dreptul la o încercare. După, te voi întreba ce anume ai învățat. În funcție de ce răspunzi, vei părăsi labirintul sau vei continua Jocul.

De când era mic, Mihai își dorise propria lui companie. Crescuse cu povești despre Google, Pixar, despre toate marile aventuri ale unor oameni care schimbaseră lumea cu ambiția lor. Era momentul în care putea să-și îndeplinească visul, așa că puse toți cei 10 bănuți în fața ușii pe care scria "Vreau să îmi deschid propria mea firmă". Apoi, apăsă butonul și așteptă.

Pe ecran, văzu povestea cuiva care își făcuse o firmă pentru că visa la asta de când era mic. Doar că n-avea nicio idee despre ce anume ar trebui să facă firma lui. Nu știa ce probleme există în lume, ce soluții ar putea oferi acea firmă la aceste probleme, cum se construiește un plan de afaceri și de unde începi atunci când lucrezi cu oameni. În scurtă vreme, puținii bani pe care îi strânsese pentru visul lui se terminaseră. Iar firma deveni istorie și omul se întoarse, trist, la viața de dinainte. Își pierduse încrederea în el. Povestea se repetă, apoi, cu mulți mulți oameni în rolul principal. Unii erau norocoși, reușeau să răzbească, dar cei mai mulți eșuau în afaceri.

- Ești gata, Mihai? Te rog să îmi spui ce ai învățat din experiența ta de astăzi.

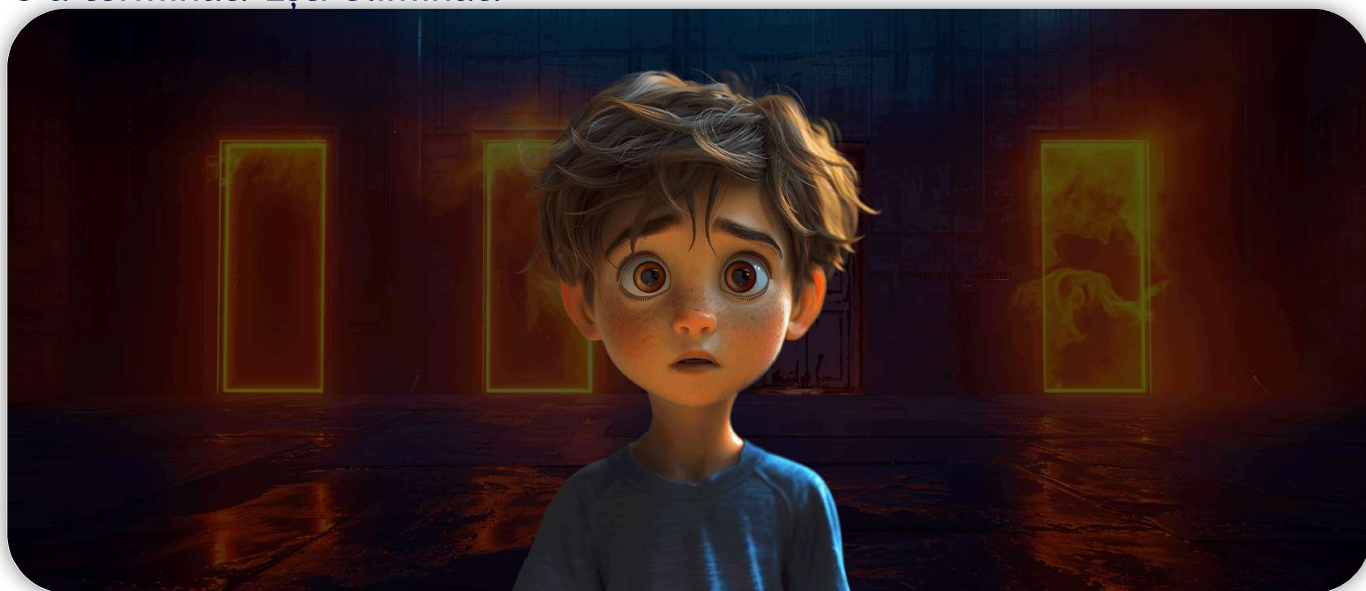
- Norocul. Doar el contează, răspunse Mihai. Unii au avut noroc, alții nu. Asta am învățat. Că, atunci când pornești la drum, e foarte important să ai noroc. Restul sunt doar detalii.

- Știi, Mihai, îi răspunse blând vocea, există un proverb vechi care spune că, uneori, norocul și-l face omul și cu mâna lui.

Ți-am arătat zece oameni și poveștile lor de viață. Din ei, doar unul singur a reușit. Ceilalți și-au închis firmele nou înființate după mai puțin de un an. Știi de ce? Pentru că nu știau nimic despre ce vor să facă, nu aveau niciun plan de viitor, nu încercaseră niciun minut să facă pe detectivii și să înțeleagă ce-ar putea oferi oamenilor din jur cu afacerea lor. Toate aceste lucruri sunt importante. Mult mai importante decât norocul.

Atunci când începi ceva, norocul e important, desigur. Dar și mai important e să ai idee despre ce vrei să faci, să citești mult, să înveți mult, să vorbești cu alți oameni care, poate, au mai făcut ce încerci tu să faci. Apoi doar, te apuci de treabă.

Îmi pare rău, dar răspunsul tău arată că te grăbești și, pentru tine, Jocul s-a terminat. Ești eliminat!

În fața lui Mihai se deschise o ușă nouă, iar dincolo se trezi în marea cameră de la intrarea în Labirint. Coborî trist, una câte una, treptele marii scări de la intrare.

În spatele lui, ceilalți concurenți ieșeau unul după altul din Labirint. Părea că reușiseră să răspundă corect la întrebări. De dimineață erau șase, acum rămăseseră cinci. În zilele următoare, trei dintre ei vor fi plecat acasă, înainte ca totul să devină mult mai greu.

Pe drumul spre casă, Ela preferă să fie singură. Nu-l cunoștea pe Mihai, dar îi părea rău de el. În fond, oricare dintre ei putea spune ceva greșit.

Știa că era doar un joc, dar i se părea crud ce se întâmplă. Era greu să îți începi fiecare zi știind că orice lucru mic pe care îl spui e posibil să te trimită acasă.

Intră în cameră și aproape nici nu observă biletul ce o aștepta cuminte, dincolo de ușă.

”Bunica plânge de dorul tău. Dacă vrei, poți părăsi Jocul, dar nu te poți întoarce”. Semnat, B.

Ela izbucni în plâns. În spatele ei, dincolo de ușă, auzi un zgomot și speră, o clipă, că era panda. Deschise plină de speranță și se opri, surprinsă. În fața ei, un soi de robot pisică o privea cu ochii lui uriași ca două farfurii de ceai.

- Sunt TOTO. Adică *”Tehnologie originală de trăncăneală optimistă”*. Ce zici, mă primești?

Ela ridică privirea, îndeajuns de repede încât să vadă panda roșu intrând în camera lui Andrei. Oftă și se gândi că, în locul frumusețului panda, mergea și un motan de tablă. În timp ce închidea ușa, se gândea la bunica ei. Mâine dimineață va părăsi Jocul. Era prea mult pentru ea.